Ч. 59 Пятниця 14 (26) марта 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

На дорогу.

Дуже розумну і з здоровим поглядом на річ та на відносини наші статию помістила черновецка „Буковина" присьвячаючи єї руским послам на дорогу. На жаль не можемо єї дословно помістити, бо звістно той, що здалека на щось дивить ся, може инакше видїти та инакше говорити, як той, що стоїть при чімсь зблизька; але найважнїйші гадки висказані в тій статиї під повисшим заголовком, дуже важні і для галицких Русинів, поміщуємо таки майже дословно. „Буковина" пише:

Нинї-завтра виїзджають наші рускі посли до Відня. Розчаровані вже тілько разів Русини показали би ся великими дїтьми, як би і тепер покладали якісь великі надїї на тих послів і знов нїчим більше не запрятували собі голови, як слїдженєм кождого їх поступку. За мало їх, за слабі они, — щоби могли щось більшого вдїяти. А знов рускі посли показали би ся дуже претенсиональними, як би жадали від Русинів дальшого підтримуваня їх посольского культу. Се вправдї їх інтерес, але не інтерес загалу. Ми далеко більше стратили через своїх послів, поза котрими не хотїли бачити народу, мов поза одним деревом лїса, нїж посли принесли нам добра. Пора нам знати собі цїну дома, а не вважати політики жмені руских послів за квінтесенцию нашого суспільного житя.

Дуже часто складали ся обставини так, що не посол-провідник слухав ради громади, лише громада слухала єго. Він вправдї приходив до громади або політичного товариства „послухати ради", але наперед заявляв, що ради не послухає. Для карности, котра часом виявляє силу громади, але досить часто і єї неміч, громада піддавала ся свому провідникови, ішла на осліп на єго карколомні експерименти з суспільностию, підтримувала єго і — падала. Львівскі Русини могли би се найлїпше посьвідчити; они до того у своїх часописях не признають ся, знов з причини карности, але они то дуже добре відчувають. Провідники рускі водили справдї дуже часто громаду за ніс і уважали єї лише за декорацию до своєї високоповажаної особи. Радили ся, аби ради не слухати; закладали політичні товариства, аби іти їм на перекір. Громаду маловажили, а робили своє, що їм на думку прийшло. Така карність зовсїм не сьвідчить добре про громаду — і таку без'язику карність не оплатить ся підтримувати нїкому, хиба послам.

Так з нагоди, що ось уже 27. с. м. зачнуть наші рускі посли радити, як спасати Русь, не зашкодить їм сказати, що хвалити їх перед часом нїхто не має охоти і нехай того не жадають. І надїй на них найлучше не покладати жадних. Ми то знаємо, що їм було би милїйше почути на дорогу, як то ми їм віримо, кілько сподїваємо ся по них, — але так говорити і писати, то значило би впоювати в суспільність без підстави за великі надїї, а хто знає, може й показувати їй баньки з мила.

Не дурім ся, дивім ся тверезо! Не хвалїм дня перед заходом сонця! Між рускими послами є тепер шість сил нових. Нові люди звичайно більше жваві до роботи. Отже ріжні прихильники тих послів можуть мати більшу або меншу надію на успіх, відповідно до характеру і знаня тих послів. Так ми на Буковинї маємо надію на п. Винницкого — і певно, нїкого так добрі успіхи єго старань не врадують, як нашу руску громаду. Так само можна мати надії і на иньших руских послів, але головна річ: працюймо у себе дома! **Наша праця** підопре працю і послів і они тодї будуть могли більше вдїяти, нїж тепер, коли не мають на кім оперти ся.

Про Бразилію.

О. Воляньский, відпоручник галицкого Видїлу краєвого до заморских країв подав в „Дїлї" ось такі вісти про тамошні кольонії: Плянтацийні, горячі держави, як Сан Паольо, Мінас Ґерас, Еспіріту Санто і т. д. є для наших людий безвзглядно невідповідні і неможливі. Невідповідний клімат (горячо), ріжні, острі хороби, незнане мови романьскої, незвичайна пожива і несьвідомість управи кави, до того ще визиск і надужитя плянтаторів та туга за рідним краєм роблять нову вітчину для нашого переселенця дїйсним пеклом і коли по році не умре на жовту фебру, то втікає звідтам. Та туди дала ся заманити тілько частина наших еміґрантів, прочі осїдали переважно в Паранї, а трохи в Ріо Ґранде до Суль і в С. Катаріна. Бразилійске правительство не веде кольонїзациї а тілько поодинокі спілки богатих плянтаторів перевозять безплатно робітників в

1)

Сумний конець приязни двох приятелїв.

Оповіданє з ческого

Л. СТРУПЕЖНИЦКОГО.

I.

Було їх двох і ішли побіч себе, що остаточно нїчого дивного. Один був молодий і малий, другий старий і великий. Ішли улицею в Ові до дому бурмістра. В темних входових сїнях стрітили служницю. Молодий відозвав ся з чемним поклоном:

— Ласкава панї, ми...

— Милите ся пане, панї дома.

— А так — але пан бурмістр буде певне також дома?

— Пан бурмістр також дома.

І знов пішли оба побравшись попід руки. Перейшли подвіре, війшли до огорода і пустили ся довгою стежкою, що вела до бесїдки, коло котрої як бачили стояв бурмістр. Але що стежка довга, то ми скористаємо з того часу, заки єї перейдуть і оглянемо їх обох.

З причини що старість має всюди першеньство, то й ми після того будемо поступати і зачнемо від — молодшого.

То маленький чоловічок, чепурний і так вилизаний, немов би утїк якому фризиєрови зза виставового вікна; на погляд мусїв мати яких двайцять вісїм лїт. Волосє по боках голови мав припікане, а так напущене помадою, що коли здоймив капелюх, лищала єму голова як веркало. Носив стоячі ковнїрики при сорочцї і їжаті вуси під носом. До того був дуже чувствительний і незвичайно чемний.

Отже молодого зналиб ми вже, докинемо ще лиш дещо з єго минулости. Жив довгі лїта у Віднї і як казали, був там якимсь підрядним писарем в льотерийнім урядї. Однако нараз виграв сам великі гроші і виїхав з Відня до свого родинного місця. Називав ся Теобальд Пуц.

А тепер до старого, о котрім вже знаємо, що називає ся Шкопічек.

Він великого росту, голова єго сидить якось між раменами, що походить від незвичайної короткости шиї, руки довгі, ноги ще довші, так що досягають зовсїм аж до самої землї, в наслїдок чого ходить нимп. Цїлий товстий, черти лиця дуже грубі, само лице трохи плоске, уши великі і сильно відстаючі, голос хрипливий, постава тїла недбала, а впрочім: о нїм оповідають собі в Ові всілякі річи — словом, то 54-лїтна, але дуже проста ростина — звана „печеняр", цьвітка не конче люблена в маломіских товариствах. Однако має він в Ові дім, жінку, поле і дочку — „Марі".

Тепер знаємо вже і старого і то добре.

Отже оба приблизили ся до бесїдки, довкола котрої творили цьвіти винесені з недалекої теплярні розкішний гайок

— Ах щасливий, добрий — е, щасливе, добре полудне, пане бурмістре — захропів пан Шкопічек.

Бурмістр поздоровив обох.

— Маю честь представити вам нового міщанина, називає ся Пуц —

— Пуц, Високоповажаний пане — повторив тойже і поклонив ся чемно. — Я хотїв вам представити ся, а рівночасно прийшов предложити вам мої услуги.

— Так, так, ми прийшли з предложенєм — посьвідчив пан Шкопічек.

— Я чув, що ви в клопотї що до коний і повоза, котрий має їхати по нового отця декана, тому я приходжу з предложенєм, що дам свій повіз і конї — хочу як пристоїть честному міщанинови заявити —

— Дякую, пане, приймаю ваше предложенє з радостию і вірте, що я вам дуже вдячний.

— О, прошу, прошу — говорив пан Пуц і кланяючись після свого звичаю за кождим словом поступав заєдно назад, так що вскор опинив ся між цьвітами, котрим при тім не дуже добре вело ся.

— О, перепрашаю, дуже перепрашаю! — оправдував ся наполоханий і обернувшись та поступаючи знов в противний бік назад влїз знов між цьвіти і коли хотїв скоро обернути ся, стратив рівновагу і упав між цьвіти з такою силою, що всї ті гортензиї, петунії, фуксиї та всякі инші поневертались та поломились.

Пан Шкопічек заломив руки над таким нещастєм і відозвав ся: — Вже вірю, що земля обертає ся; пан Пуц стояв просто як сьвічка, в тім земля дрібку заточилась і ось, лежить в траві. Чи то не доказ?

Між тим подав бурмістр нещасному пану Пуцови руку і поміг єму встати.

Бідолаха оправдував ся заклопотаний: — Ах, якої я наробив шкоди!

сторони з нездоровим, убийчим кліматом але з безвзглядним виключенем Галичан. Важне се, що навіть плянтатори пересьвідчили ся, що наші люди не витревалі на тамошний клімат та не спосібні до тамошної роботи.

В послідних трех роках осіло в Парані коло 20.000 Галичан, переважно Русинів. Около 5000 Галичан осіло в Ріо Ґранде до Суль і в С. Катаріна. У всїх осадах пересьвідчили ся галицкі делеґати, що між нашим народом панує нужда, тиф голодовий, великий визиск і надужите зі сторони тубольців Портуґальців. Хотяй ті околиці можливі природно для кольонізациї для наших людий, то однак не можна їх назвати користними. На висоті Парани клїмат лагідний, в зимі перепадає дощ, а морозу нема, хиба ранками приморозки. Весна припадає підчас нашої осени, перші жнива в грудни, а деякі роди збіжа збирають і два рази до року. Ґрунт на степі дуже мало родить, але на зрубі удають ся всї роди нашого збіжа. Найбільше садять чорної фасолї і кукурудзи, але тамошна кукурудза і фасоля не смакує нашим людям. Італїянці ходять коло винограду і полудневих овочів — наші люди не вміють того. Мають тільки бросквині — але всяка деревина терпить дуже від великих муравлїв і ріжних комах. Худоби доробили ся хиба деякі давнїйші переселенці, безроги можна добидати частїйше, а за те ховають богато птиці домашної. Так само належить там плуг до рідкости а звичайно мусять коло рілї робити руками. Корчувати ліс нема як, тільки вирубують его, палять і на згарищи сіють. Засїви нищать величезні муравлї і стада папуг а кукурудзу ломлять малпи. Також і дикуни роблять шкоду та убивають наших людий, коли ті палять та рубають відвічні їх праліси. Так стало ся недавно.

Але найгірша біда лежить в економічних суспільних і політичних відносинах тих на пів диких країв. Они суть найважнїйшою причиною нужди, голоду і смерти кольоніста. Торговлї анї промислу нема там ніякого, не можна нїчого продати, дорожня нечувана; за роботи коло гостинців платять квітками, за котрі купець рахує потрійно і взагалі про заробок тяжко; хто не має свого гроша, той не зможе побудувати ся і розпочати яке небудь господарство. Кольонїзацию вели неуміло, а урядники старали ся тілько о зиски для себе. В краю панує майже безправність, анархія, стан політичний непевний, власти нездарні, а мешканці не певні житя і майна. При таких відносинах відзиває ся тим сильнїйша туга за вітчиною і осадник упадає на душевній силї, особливо коли зазнав дома лїпших часів.

Хто не стратить сили і волї і перебуде всї тяжкі початки кольонїзациї, випалюючи ліс і порпаючи сапою землю нога за ногою, парячи окропом муравлїв і воюючи з папуґами та малпами, той може доробити ся від курки до безроги, від безроги до корови, а може навіть і до плуга — і буде мати що їсти, але щоби міг числити на якийсь маеток, на вигоду і житє, се не можливо, бо, як сказано, се дикий край без торговлї і промислу.

От і всї сьвітлї і темні сторони того заморского раю після слів очевидця о. Волянського, — і показує ся, що таки справді не варто сюди їхати. Впрочім тепер уже сама Бразилія не хоче принимати наших людий.

Новинки.

Львів дня 25-го марта 1897.

— **Є. Е. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені** виїхав передвчера вечером до Кракова.

— **Конкурси.** Ц. к. Намісництво в Задари розписує конкурс на дві посади повітових ветеринарів з речинцем подань до 3-го цьвітня с. р. — Ц. к. краєва Рада шкільна розписує конкурс на дві посади учителїв при ц. к. ґімназиї в Терпополи: 1) посада руского язика яко головного предмету і клясичної фільольоґії яко побічного предмету; 2) посада учителя математики і фізики яко головних предметів. Подання належить вносити в службовій дорозї до Президиї ц. к. Ради шкільної краєвої до 20-го цьвітня с. р. — Ц. к. команда кадетскої школи краєвої оборони у Відни оголошує конкурс на 150 учеників до ц. к. школи кадетскої оборони краєвої у Відни на шкільний рік 1897/8. Подання належить вносити до ц. к. команди кадетскої школи краєвої оборони. До подання треба долучити метрику, сьвідоцтво приналежности, сьвідоцтво здоровля від відповідного войскового лїкаря, сьвідоцтво віспи, сьвідоцтво від ц. к. старости або полїцийної власти, коли аспірант не відходить впрост зі школи і сьвідоцтво шкільне за цїлий рік 1895/6 і з обох курсів 1896/7. Речинець до внесеня подань найдальше до 15-го липня. Близші условія інтересуючі довідають ся з урядової Gazet-и Lwowsk-ої з 21-го марта с. р.

— **На консисторі папскім**, який відбуде ся з кінцем цьвітня, має папа іменувати більше число кардиналів. Теперішна сьвята колеґія числить 57 кардиналів, отже 13 місць єсть опорожнених.

— **На Крету** вийшло з Сараєва дня 19-го с. м. пів ескадрони ґірсково трену, зложеного з 75 ґірских коний і 65 вояків. Відділ виїхав осібним поїздом на Мостар до Меткович, де всїв на корабель, що надплив з Триесту з одним баталїоном 87-го полку піхоти. Вояки в тім ґірскім відділї з виїмкою кількох Чехів майже самі Русини з Галичини.

— **Борба против тютюну.** В державі Тенесеї (Tenesse) в північній Америцї ухвалив провінцийнальний сойм закон, котрим заборонює ся продавати цигара, тютюн, паперцї циґаретові, та курити цигара, люльку або циґарета на улици, на двірцях зелїзниці, в огородах публичних і в парках. Закон має увійти в житє з днем 1-го мая 1897 р.

— **Огні.** Дня 22-го с. м. вибух грізний огонь в Журові, рогатиньского повіта і знищив кілька найцїть загород. Погорільці майже всї жиди. Огонь спинив ся перед самою церквою.

— **З мести**, що стратив службу при бровари Штайнера, закрав ся перед кількома днями парубок Йосиф Кокошка до відділу машин того бровара і перетяв кілька трансмісийних ремінів та забрав їх з собою. Детективи Безнерови удало ся вислідити злодія і приарештувати; він признав ся до вини і віддав крадені річи.

— **Гумор Йокая.** Угорский повістеписатель Йокай перебуває тепер в Абазиї, куди виїхав для поратовання здоровля. Йокай носить руку на пере-

---

— Нема ніякої шкоди, що то; прошу, панове, ходіть на гору.

— Радо, радо — говорив пан Шкопічек і погадав: „Чому не піти? У него все щось доброго найде ся для гостий“.

Отже пішли за бурмістром. Він завів їх до комнати, прийшла також пані бурмістрова і розмавляли може якої чверть години, коли ненадїйно отворили ся скоро двері і до комнати вбігла дочка пана бурмістра з криком:

— Татунцю, отто маємо челядь! Погадайте собі: лишили отвертий город, а наше теля мусїло певне відвязати ся і вбігло там — то-ж то оно там наробило шкоди! Аж пятьдесять вазонків розбило і всьо поломило. Ах, бідні цьвітки!

— Чи ще, таке буйне теля! — відозвала ся пані бурмістрова.

— Тихо, я вже то знаю — крикнув пан бурмістр. — Що говорити о такій дрібници.

— І, хе, хе, хе, паннунцю, то не було ваше теля, то був отсей пан — пояснював пан Шкопічек показуючи на пана Пуца.

Пан Пуц гадав, що під землю западе.

— Ой нї, пане Шкопічку — відповіла дївчина — я тому не вірю, той пан не такий злобний.

— Ну, злобний нї, але тяжкий! — реготав ся пан Шкопічек і гадав, що Бог знає, яку він мудрість сказав.

— Іди, дївче, до огорода! — відозвав ся остро пан бурмістр.

Дївчина вибігла з комнати.

По хвили попрощали ся наші приятелї і відійшли.

„Однако то мене гнїває, що та дївчина мала мене зараз з початку за таку дурну зьвірину — мене міщанина, що був тільки літа у Відни! Коли-б я був ще при льотериї, ну, то нїчого не казав би — але тепер, я, такий богач і теля — нї, она мусїла помилитись!“ — Так роздумував пан Пуц, коли вертав до дому.

Пан Пуц мав справдї дім, новий, красний, а крім того велике господарство — однако він не був приятелем працї, винаймив всьо а полишив собі для своєї забави лише пару красних дерешів, найлїпших коний в Ові і жив вигідно. Єму й не кучило ся, бо — сьвіте не лякай ся! — він був — артистом!

Малював образи і в тій штуцї довів так далеко, що малював людий такими, якими не суть і як Господь милосердний не відверне від них своєї руки і на дальше, то й нїколи такими не будуть. Впрочім оба з паном Шкопічком були взірцем неробів і тому обох їх в Ові не любили. То здаєть ся було й причиною, чому так до себе прилипли, чому стали нерозлучними приятелями.

Ледве прийшов пан Пуц до дому, сїв на столець, щоби для вправи малювати свою старезну господиню. Бідна баба мусїла сидїти неповорушно, а ждати того від такої женщини єсть більше як безличність.

На лици мала більше морщків як пільзеньска селянка збирок на недїльній запасцї, на полотнї-ж виглядала, немов би їй хто лице тупим ножем порізав. Зараз по першім сидженю сказала, що таке мальованє то дїйстна мука навіть для зьвірят.

Хвилю малював пан Пуц, відтак відозвав ся:

— Тут маєте крейцар, ідїть і купіть менї в тамтїй трафіцї напротив нинїшне число „Праскої Ґазети“; розумієте?

З радостию побігла господиня а вернувши з жаданою ґазетою узнала за добре знов чим скорше зникнути.

Пан Пуц читав: — Італїя — ага! — Туреччина — мг! — Франция — а! — Пруси — е! — Відень — гм, гм! Справи домашні — інсерати — ну, тут буде певне щось цїкавого. — Глядає ся гончаря, котрий умів би виробляти добрий сир... Іґі, а то що таке — гончар і сир! — Е — е ну, ну! таж то вівчар — так. Я слїпий — тепер дальше. Віче відбуде ся на Ікских полях коло Ова — ай віче, мушу подивити ся на него, аби раз пізнати, що то властиво є то ческе віче. Рішено, піду. Лише коби була погода. Подивлю ся, що каже на то барометер. Ага, іде в гору, і як іде, ледве єму рурки стає — ще лїпшої трохи погоди, то ртуть піде по стїні. — Добре, я того боку я безпечний.

І усївши малював дальше свою господиню не бачучи, що она вже давно утїкла.

II.

На другий день рано одїв ся пан Пуц так красно, що ледве можна его було пізнати. Було то як раз на сьвятого Якова. День був красний і пан Пуц одїтий в найлїпшу одїж ішов поважно на місце збору, де мало відбувати ся віче. По годині ходу прийшов на Ікскіполя. Велика товпа народу була вже там зібрана. Один бесїдник як раз скінчив промову а нарід кричав: Славно! і Многая лїта!

Пан Пуц остовпів: „То певне менї так кричать“ — погадав, здоймив скоро капелюх з голови і кланяв ся на всї сторони людям задом до него оберненим.

Тепер говорив другий бесїдник.

Між тим ходив пан Пуц то сюди то туди, підслухував, приглядав ся, зазирав людям в очи, то задержував ся, то підходив до бесїдника, аж вкінци так впав всїм в очи, що кількох хлопців стало за ним слїдити. Невдоволений пан Пуц начав з ними суперечку. Нараз роздав ся за ним голос: То Нїмець, викинути єго!

Гнеть стовпили ся довкола люди.

— Бийте! — кричали одні.

І рівночасно почали з усїх сторін горячі хлопці обкладати нашого героя палицями.

— Гей! ви там на переді, тут маєте мою палицю, дайте єї понюхати єму, добра ялівцева, пахне; я не можу его сам досягнути — кричав якийсь великан, що перевисшував всїх о цїлу голову.

— А тут моя, тернівка, таки несуґірша! — кричав инший.

І удари сипали ся градом на бідного пана Пуца, і він верещав несвоїм голосом.

Нараз прийшла єму щаслива гадка.

— Люди — крикнув — що хочете від мене, Чех, справедливий Чех.

вязці. Кождий, хто тілько приступить до Йокая, питає ся его: що ему бракує. Йокай уложив собі раз на все сталу відповідь: „Поєдинковав ся я". „З ким?" „З дурним". „Хтож се такий?" „Я сам". Свої відповіди Йокай так пояснює: Дійстно треба мати чималу дозу дурноти, щоби зробити се, що я зробив. На великім пальци мав я бородавку. Проколов єї шпилькою і випалив єї так основно, що в тім місци зробила ся отверта рана, котра не хоче ся довго загоїти. Цілий сьвіт поганьблює мене за се — родина, лікарі; а коли мене приперто до стіни, щобим сказав для чого се зробив, я відповів: „Я хотів доказати, що маючи 72 літ, я ще дитина".

— **Кошти війни** европейскої обчислив один француский економіст, принимаючи, що кождий вояк европейскої армії коштував би в будучій війнї 3 франки на добу. Додати до того видатки на набої, коні, сїно, запомоги для родин вояків і т. д. — виходить, що кожда з шістьох великих держав видавала би денно 46 міліонів, а всї разом 276 міліонів на добу. Другорядні і малі держави европейскі не вчислені в той рахунок, а разом з ним зріс би денний видаток на 320 міліонів франків. Колиб припустити, що війна потревала би тілько один місяць і тілько половина европейских держав взяла би в нїй удїл, то таки вийде величезний видаток на кошта війни — 10 міліярдів франків!

— **Сензацийний процес.** В Бруксели розпочав ся процес против бувшого офіцира поліциї, Ал. Куртоа, спродавця вугля і коний, Девоса і робітника з фабрики ґазу, Рестіо, котрих вже рік тому назад увязнено за сповнене ріжних злочинів. Головну ролю відограв Куртоа, що, як стверджено, брав участь в сповненій перед кількома роками крадежи дорогоцінностий у ґрафині Фляндриї. Вже підчас урядованя підозрівано его о ріжні надужитя, так що 1894 р. уділено ему димисию з пенсиєю 1322 франків. З того часу починають ся его обманьства на більшу скалю і фальшоване векслїв. В 1896 р., в ночи з дня 25-го на 26-го цьвітня убито баронову Ґеррі і забрано з єї спальні касу, яку знайдено пізнїйше порожну вже в поли. В кілька днів потім векселевий аґент Раес повідомив поліцию, що якийсь незнакомий ему чоловік спродавав у него вартістні папери, котрі належали до убитої баронової. Тим незнакомим був Куртоа; заряджено в него ревізию і знайдемо еще инші вартістні папери і дорогоцінности. Куртоа викручував ся тим, що він одержав їх від когось в цїли спроданя. Однак слїдство викрило еще такі річи, в виду яких арештоване підозріних було необходиме. Куртоа і оба его товариші не признають ся до вини. Процес з огляду на попереднє становиско Куртоа будить в Бруксели велике заінтересоване.

— **Померли:** Елеонора з Яворских Несторовичева, вдова по пок. пароху самбірскім о. Алекс. Несторовичу, в Самборі, в 70-ім роцї житя; — о. Александер Глиньский, сьвященик-ювилат, парох в Рибнї, дек. косівского, дня 22 с. м., в 85-ім роцї житя, а 61-ім сьвященьства; — о. Володимир Коржиньский, сотрудник в Жабю, дек. косівского, дня 22 с. м., в 34-ім роцї житя, а в 7-ім сьвященьства; — Василь Юхимів, аґент „Днїстра", дня 20 с. м., в Кадлубиских, в 36-ім роцї житя; — Емилія з Смольницких Пелеховичева, вдова по бл. п. о. Пелеховичу з Добромиля, в 64-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 марта. Членами Палати панів іменовані: Рад. Двору Бер, Мечисл. Борковский, Хлюмецкий, Фр. Коронїні, Ферд. Дейм, проф. Ґрінгут, Гогенварт, др. Горак, Ґуст. Кальнокий, Арт. Круп, Кінбурґ, Генр. Лїбіґ, Руд. Ліхтенштайн, бар. Міліюс, Нїбавер, Пфафф, Ріґер, Шаршмид і Залеский.

Канеа 25 марта. Установлено, що має тут стояти межинародна залога; кожда держава має поставити тут по одній компанії свого войска. До табору проводиря кретийских повстанцїв, Каракаса, прибувають охотники з ріжних сторін Европи.

Константинополь 25 марта. В Токатї вирізано дня 18 с. м. около 100 Вірмен і рабовано в місті через вісім годин. Амбасадори зажадали від Порти строгого укараня виноватих. Ґубернатора в Токатї і командантів жандармерії та поліциї потягнено до одвічальности.

— Докажіть! — кричали паробки.

— Слава Чехам! — крикнув пан Пуц. — На погибель Німцям!

Люди трохи успокоїлись і пан Пуц побачивши то почав знов викрикати на погибель всьому що не ческе, коли наraз роздав ся за ним грізний голос:

— В імени закона! Арештую вас, ви крикуне!

І заки пан Пуц встиг оглянути ся, вже держали его мов в зелїзних клїщах сильні руки двох жандармів.

За пів години сидів пан Пуц в Івановій хатї.

III.

Міщани з Ови, що мали дістати нового декана, задумали торжественно его привитати, як пристало на добрих парохіян.

Що пан Пуц жертвував свої коні і повіз та що бурмістр приймив вдячно то предложене, згадували ми вже перше.

Привитанє мало бути дуже славне. Рада міска, цехи і діти шкільні в парах, музика і товпи народу зібрали ся ще з рана, щоби вийти напротив отця декана перед місто. В місті мали стріляти і бити в дзвони.

Пан Пуц дав був ще того дня, коли відвідав бурмістра, відповідний приказ своему візникови.

Коли-ж візник переїздив в назначений день містом, людям незвичайно сподобав ся і повіз і коні — пан Пуц став від разу найлюбійшою особою в Ові.

Візник їхав скоро і наближав ся вже до положеного о півтора милї міста Х., звідки мав привезти декана, коли побачив напротив себе ідучого дорогою, маленького, сильно піднапитого чоловіка. Але яке-ж було его зачудоване, коли пізнав в нїм свого власного господаря, пана Пуца!

Зіскочив гнеть з кізла, а підпираючи пана, аби не упав, спитав:

— Прошу пана, а з вами що стало ся?

Пуц витріщив очи.

— Идеш по мене? — спитав.

— Нї, я їду по отця дека —

— Всади мене до повозу, наверни і їдь до дому!

Візник, добрий хлопець, котрому власний хочби й пяний пан був милїйший як чужий отець декан, положив его до воза і поїхав назад до Ова.

Ледве що пан Пуц почув під собою безпечне місце, заснув. Бідний! — богато витерпів. В арешті держали его аж до рана, доки аж не справдили урядово, хто він є.

Проклинаючи всї віча на сьвітї пішов до пиварнї і тут запив порядно свою злість.

— Я невинно терпів — говорив до себе плаксивим голосом, коли виволік ся за місто — вчера був я правдивий Чех, хоч того по менї не пізнати, але то було тут — і показував на серце. — О, я нещастний! — і гірко плакав.

Тут найшов его візник, що їхав по декана, котрий також мешкав в Х., дожидаючи на заповіджений повіз.

Візник їхав скоро і незабаром наблизив ся до Ова.

Товпа людий ждала перед містом, хотячи як найторжественнїйше повитати свого нового пан-отця. Музика вже грала, а дзвони гудїли. Втім показав ся повіз. Дерешів пана Пуца пізнали всї здалека.

— Вже тут, вже тут! — кричали хлопцї, що творили передну сторожу і на той голос роздав ся сильний гук з вісьмох моздірів нараз.

Пан Пуц, кинув ся, пробудив ся і витріщив очи.

— Слава! Слава! — лунало в усїх сторін.

— Многая літа! — кричали міщани, догадуючи ся, що в повозї сидить отець декан.

Раднї міста і бурмістр наблизили ся до вова — однако задержали ся зачудовані.

(**Дальше буде**).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[1]

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·5	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[3]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[9]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.